

1

Jeigu visos mintys nebūtų sukęsi apie teisme laimėtą bylą, Keitė nebūtų dariusi tokio staigaus posūkio, bet ji visą kelią mėgavosi nuosprendžiu „kaltas“. Viskas kybojo ant plauko. Rojas O'Konoras – vienas iš pačių geriausių kaltinamojo advokatų Naujajame Džersyje. Teismas atmetė jo ginamojo prisipažinimą, ir tai kaltintojams buvo didelis smūgis. Vis dėlto jai pavyko įtikinti prisiekusiuosius, kad per apiplėšimą Tedis Koplandas žiauriai nužudė aštuoniasdešimtmetę Abigailę Rolings.

Panelės Rolings sesuo Margarita dalyvavo teismo posėdyje ir išklausiusi nuosprendį po visko priėjo prie Keitės.

– Jūs nuostabi, ponio Demajo, – pasakė ji. – Atrodote jauna kaip koledžo studentė. Niekada nepagalvočiau, kad galėtumėte šitaip kalbėti, bet kai išgirdau jus *pagrindžiant* kiekvieną punktą, pamaciau, jog jie irgi *pajuto* tai, ką Ebei teko iškentėti. Na, ir kas toliau?

– Kai tokia charakteristika, reikia tikėtis, kad teisėjas nuspręs patupdyti jį į kalėjimą iki gyvos galvos, – atsakė Keitė.

– Ačiū Dievui, – apsidžiaugė Margarita Rolings. Jos akyse, pavandenijusiose ir apsilaususiose dėl senyvo amžiaus, sužibo ašaros. Tyliai jas nubraukusi senutė ištarė: – Ilgiuosi Ebės. Buvom likusios tik mudvi. Vis neina iš galvos, kaip jai buvo baisu. Būtų siaubinga, jei tas žmogus išsisuktų nuo baismės.

Bet jis neišsisuko! Užvaldyta prisiminimų iš teismo salės, Keitė stipriai spustelėjo akceleratoriaus pedalą. Taip staiga padidėjus greičiui, posūkyje automobilis tapo nevaldomas ir jo galas šonu slystemelėjo plikledžiu padengtu keliu.

– Oi... ne! – Keitė abiem rankom stipriai suspaudė vairą.

Apygardos kelyje buvo tamsu. Automobilis peršoko skiriamą juostą ir apsisuko. Tolumoje Keitė pamatė atvažiuojančio automobilio šviesas. Staigiai sukėlė vairą, bet automobilio nesuvaldė, šis slystelėjo ant kelkraščio, kuris buvo stipriai apledėjęs. Lyg šuoliui pasirengęs slidininkas, automobilis akimirksni stabtelėjo, ratai atsiplėšė nuo dangos ir mašina nučiuožė stačiu šlaitu į krūmais apaugusį lauką.

Prieš akis sušmėžavo juodas medžio kontūras. Keitė išgirdo šaižų traiškomo metalo garsą, kai jos mašina atsitrenkė į medžio kamieną su tokia jėga, kad net visas korpusas sudrebėjo. Smūgio jėga bloškė Keitę ant vairo, paskui staigiai atgal. Ji užsidengė rankomis veidą, bandydama apsisaugoti nuo pažirusių priekinio stiklo šukių. Aštrus, veriantis skausmas nudiegė rankas ir kojas. Priekinės šviesos ir prietaisų skydelio lemputės užgeso. Ją apgaubė juoda aksominė tamsa; paskui tolumoje išgirdo kaukiant automobilio sireną.

Sugirgždėjo atidaromos durelės, plūstelėjo šalto oro gūsis.

– Dievulėliau, čiagi Keitė Demajo!

Pažįstamas balsas. Tomo Kouolino. Mielas jaunas policininkas. Aną savaitę davė parodymus teisme.

– Ji be sąmonės.

Keitė norėjo užginčyti, bet lūpos neklausė. Ir akių negalėjo atmerkti.

– Jos ranka kraujuoja. Turbūt prakirsta arterija.

Kažkas pakėlė ranką, kažkuo stipriai užveržė.

Kitas balsas:

– Gali būti pažeisti vidiniai organai, Tomai. Pakely yra Vestleiko lignoninė. Iškviesiu greitąją. Pabūk prie jos.

Aš plaukiu. Plaukiu. Man viskas gerai. Tik negaliu tavęs pasiekti.

Kažkieno rankos kelia ją ant neštuvų; kažkas užkloja antklode; veidą daigo šlapias sniegas.

Kažkur ją neša. Privažiuoja automobilis. Ne, tai greitoji. Atsidaro ir užsidaro durelės. Gaila, kad jie nieko nesupranta. Aš jus girdžiu. Aš nepraradau sąmonės.

Tomas pasako jos pavardę:

– Ketlina Demajo. Gyvena Abingtone. Dirba prokuroro padėjėja. Ne, nesusituokusi. Našlė. Velionio teisėjo Demajo žmona.

Džono našlė. Siaubingas vienišumo jausmas. Juodulys pradeda trauktis. Kažkas pašviečia į akis.

– Ji atsigauna. Kiek jums metų, ponია Demajo?

Klausimas toks praktiškas, į jį lengva atsakyti. Pagaliau burna jai paklūsta.

– Dvidešimt aštuoneri.

Kažkas nuo rankos nuima turniketą, kurį buvo užveržęs Tomas. Pradeda siūti žaizdą. Keitė stengiasi nekrūpčioti nuo adatos dūrių.

Rentgenas. Ligoninės priimamojo gydytojo balsas:

– Jums labai pasisekė, ponია Demajo. Sumušimai gana stiprūs. Bet kaulai nelūžo. Liečiau perpilti kraują. Jūsų kraujo rodikliai gana prasti. Nesigąsdinkite. Viskas bus gerai.

– Aš tik... – Keitė prikanda lūpą. Ji vėl gali susitelkti, tad laiku užsičiaupė, nes būtų leptelėjusi apie savo baisią, tiesiog vaikišką ligoninių baimę.

Tomo klausimas:

– Gal norite, kad paskambintume seseriai? Jums teks čia praleisti naktį.

– Nereikia. Molė ką tik persirgo gripu. Jų visa šeima gripuoja. – Jos balsas vos girdėti. Tomui teko pasilenkti, kad išgirstų, ką ji sako.

– Gerai, Keite. Tik dėl nieko nesijaudinkite. Aš pasirūpinsiu, kad jūsų mašiną ištrauktų iš griovio.

Ją nuvezė į balta užuolaida atitvertą ligoninės priimamojo dalį. Į dešinę ranką įdurta adata su žarnele pradėjo lašėti kraujas. Galvoje palengva ėmė šviesėti.

Labai skauda kairę ranką ir kelius. Gelia visą kūną. Dabar ji ligoninėje. Ir visiškai viena.

Medicinos sesuo, braukdama jai nuo kaktos plaukus, tarė:

– Viskas bus gerai, ponია Demajo. Kodėl verkiate?

– Aš neverkiu. – Bet ji tikrai verkė.

Nuvežė į palatą. Slaugytoja padavė jai vienkartinį puodelį su vandeniu ir tablete.

– Padės jums užmigti, ponია Demajo.

Keitė buvo tikra, kad gavo tablete migdomųjų. Nesinori jos gerti. Vėl sapnuos košmarus. Bet geriau nesipriešinti.

Slaugytoja užgesino palatoje šviesą. Tyliai šlepsėdama grindimis, išėjo iš palatos. Čia buvo šalta. Patalas taip pat šaltas ir šiurkštus. Ar visose ligoninėse patalai tokie šiurkštūs? Keitė ėmė grimzti į miegą gerai žinodama, kad košmarai bus neišvengiami.

Tik šįkart jie buvo kitokie. Ji lėkė amerikietiškais kalneliais. Šie kilo vis aukštyn, darėsi vis statesni, o ji negalėjo nieko padaryti. Visaip stengėsi sustabdyti, bet traukinukas staiga pasuko į šoną, nušoko nuo bėgių ir ėmė kristi žemyn. Keitė atsibudo visa drebėdama, jam nespėjus təkštis į žemę.

Šlapias sniegas drėbė į langus. Keitė palengva atsisėdo. Palatos langas truputį pravertas, vėjas judina žaliuzes. Štai dėl ko palatoje taip šalta. Nueis ir uždarys langą, pakels žaliuzes ir gal vėl pavyks užmigti. O rytą galės grįžti namo. Jai nepatinka ligoninės.

Prisilaikydama nuėjo prie lango. Ligoninės naktiniai, kuriais ją apvilko, vos siekė kelius. Kojos šaltos kaip ledas. O dar ta šlapdriba. Dabar daugiau lyja nei sninga. Keitė pasirėmė į palangę, pažvelgė į lauką.

Automobilių aikštelėje upeliais žliaugė ištirpęs sniegas.

Įsitvėrusi žaliuzės Keitė žiūrėjo į aikštelę dviem aukštais žemiau.

Vienos mašinos bagažinės dangtis lėtai kilo aukštyn. Keitei ėmė svaigti galva. Ji susverdėjo, truktelėjo žaliuzę ir ši susivyniojo. Keitė įsitvėrė palangės. Pažvelgė į automobilio bagažinę. Ar ten kažkas subolavo? Gal paklodė? Kažkoks didelis ryšulys?

Tikriausiai susapnavo, toptelėjo mintis; ūmai Keitė ranka užsidengė burną, kad garsiai nesuriktų, nes riksmas jau veržėsi iš gerklės. Ji toliau spoksojo į bagažinę, apšviestą gatvės žibinto. Už lango drebiančiam šlapiam sniegui su lietumi, ta balta masė tarsi prasiskyrė, ir bagažinės dangčiui leidžiantis žemyn ji išvydo veidą – veidą moters, groteskiškai iškreiptą staiga užklupusios beširdės mirties.

2

Nuskambėjęs žadintuvas prikėlė jį lygiai antrą. Ilgametis mokymasis greitai atsibusti išgirdus kvietimą privertė akimirksniu atmerkti akis. Atsikėlęs nuėjo prie praustuvo apžiūros kambaryje ir apsišlakstė veidą šaltu vandeniu, pasitaisė kaklaraiščio mazgą, kad būtų vietoje, ir susišukavo plaukus. Kojinės dar buvo neišdžiūvusios. Nuimtos nuo vos drungno radiatoriaus, atrodė šaltos ir drėgnos. Raukydamasis jas užsimovė ir įsispyrė į batus.

Pakėlė paltą, palietęs susigūžė. Tas irgi šlapias, nors grėšk. Nieko gero, nors ir pakabino prie radiatoriaus. Jei užsivilks, neabejotinai pasigaus plaučių uždegimą. Be to, prie tamsiai mėlyno audinio lengvai prilips balti paklodės pūkeliai. O tada reikės aiškintis.

Spintoje laikė seną firmos „Burberry“ lietpaltį. Užsivilks jį, o šlapiąjį paliks džiūti, rytoj nuveš į valyklą. Lietpaltis be pašiltinimo. Bus šalta, bet nieko nepadarysi, teks pakentėti. Be to, drabužis paprastas – rusvai žalios spalvos, dukslokas, nes jis gerokai sulyso. Jei kas pamatys automobilį ir jį prie vairo, mažiau tikėtina, kad atpažins.

Nuskubėjęs prie drabužių spintos nutraukė nuo metalinio pakabo atsainiai užmestą lietpaltį, pakabino vietoj jo sušlapusį ir sunkų „Chesterfield“ paltą ir nustūmė į spintos gilumą. Lietpaltis atsidavė seniena – sudūlėjusio, nosį erzinančio drabužio kvapu. Nepatenkintas ir raukydamasis jis apsivilko lietpaltį ir užsisagstė sagas.

Priėjęs prie lango kilstelėjo žaliuzę per kelis centimetrus. Aikštelėje buvo likę nemažai automobilių, tad vienu daugiau ar

mažiau, niekam nekris į akis, kai jis išvažiuos. Prikando lūpą pamatęs, kad nudaužta apšvietimo lempa tolimiausiame aikštelės kampe, kur visados būdavo tamsu, dabar jau sutaisyta ir įsukta nauja. Jo automobilio galas dabar jau apšviestas. Teks eiti slepiantis už kitų automobilių ir kaip galima greičiau įgrūsti kūną į bagažinę.

Jau laikas.

Atsidarė medicinos reikmenų spintą, pasilenkė. Įgudusiomis rankomis apčiuopė paklode uždengtą kūną. Tyliai suniurzgėjęs vieną ranką pakišo po kaklu, kitą – po keliais ir pakėlė. Šiaip ji svėrė apie penkiasdešimt kilogramų, bet per neštumą gerokai priaugo svorio. Nešdamas ją ant apžiūros stalo jis jautė tuos papildomus kilogramus kiekvienu savo kūno raumeniu. Čia, pasišviesdamas tik mažu į stalą atremtu žibintuvėliu, jis suvyniojo moters kūną į paklodę.

Įdėmiai apžiūrėjo medicinos reikmenų spintos dugną ir vėl ją užrakino. Tyliai atidaręs duris į automobilių aikštelę, dviem pirštais sugriebė bagažinės raktelį, tada greitai sugrįžo prie apžiūros stalo ir paėmė ant rankų negyvą moterį. Dabar turi dvidešimt sekundžių, kurios gali jį pražudyti.

Po aštuoniolikos sekundžių jis jau buvo prie automobilio. Skruostus kapojo šaltas šlapias sniegas, raumenis tempė sunkus, į paklodę suvyniotas nešulys. Kone viena ranka laikydamas moters kūną, kita ranka pabandė įkišti raktelį į bagažinės spynele. Ši nuo šalčio jau buvo apledėjusi. Raktelio galu jis mikliai nugramdė nuo jos sušalusį sniegą. Kitą akimirką raktelis įsmuko į spynele, ir bagažinės dangtis ėmė lėtai kilti aukšty. Ar niekas jo nemato? Noras kuo greičiau įgrūsti į bagažinę paklodėn suvyniotą kūną ir atlaisvinti rankas vertė suktis itin greitai. Bet tą akimirką, kai iš po nešulio ištraukė kairę ranką, vėjo gūsis pūstelėjo į paklodę, ją praskleidė ir atidengė moters veidą. Jis krūptelėjo, pastūmė lavoną kuo giliau ir užtrenkė bagažinę.

Moters veidas trumpam buvo apšviestas. Ar niekas nepamatė? Jis vėl kilstelėjo galvą ir pažvelgė į langą, kurio žaliuzė buvo pakelta. Ar ten kas nors yra? Ką žinai, gal ir taip. Įdomu, kiek

buvo galima pamatyti pro tą langą? Vėliau išsiaiškins, kas guli toje palatoje.

Pribėgo prie vairuotojo durelių, įsmuko vidun ir paleido variklį. Greitai iškūrė iš aikštelės tamsoje, žibintus įjungė tik išvažiuodamas į pagrindinį kelią.

Neįtikėtina – į Čapin Riverį šiandien jis važiuoja jau antrą kartą. Kas būtų buvę, jei jam žengiant pro ligoninės duris ji nebūtų išpuolusi iš Fuhito kabineto ir jo nesulaikiusi?

Vendžę buvo kone ištikęs isterijos priepuolis. Saugodama dešinę koją atraišavo prie jo, stypsančio po portiku su stogeliu.

– Daktare, šią savaitę pas jus neateisiu. Rytoj išvykstu į Mineapolį. Noriu susitikti su savo senuoju gydytoju. Doktoru Salemu. Galbūt pasiliksiu ten ir gimdysiu jo prižiūrima.

Jeigu būtų jos nesutikęs, viskam būtų buvęs galas.

Bet jis prikalbino ją užėti į kabinetą. Pasikalbėjo, nuramino, pasiūlė stiklinę vandens. Paskutinę minutę jai kilo įtarimas, bandė išsmukti pro ją iš kabineto. Tas dailus, aiškias veidelis, iškreiptas baimės.

Bet paskui – didžiulis siaubas žinant, kad, nors ją ir nutildė, vis tiek lieka didelė tikimybė, jog viskas išaiškės. Užrakinęs kūną medicinos reikmenų spintoje, jis susimąstė.

Didžiausią akivaizdų pavojų kėlė jos ryškiai raudonas automobilis. Svarbu buvo kuo greičiau pašalinti jį iš ligoninės automobilių aikštelės. Pasibaigus lankymo valandoms jis neabejotinai kris visiems į akis – naujausios laidos linkolnas „Continental“ agresyviai chromuotu priekiu ir arogantiškomis kėbulo linijomis trauks praeinančiųjų dėmesį.

Jis gerai žinojo, kur ji gyvena Čapin Riveryje. Sakė, kad jos vyras, „United Airlines“ oro linijų pilotas, grįš namo tik rytoj. Nusprendė nugabenti jos automobilį namo ir nunešti į vidų rankinę, kad atrodytų, jog ji parvažiavo pati.

Viskas klojosi neįtikėtina lengvai. Dėl siaubingai prasto oro gatvės buvo beveik tuščios. Teritorijų planavimo potvarkiu bu-

vo reikalaujama, kad visi nuosavi sklypai Čapin Riveryje būtų ne mažesni kaip dviejų akrų. Namai stovėjo toli nuo kelio, pasiekiami vingiuotais keliukais. Spustelėjęs automatinio valdymo pultelį ant linkolno prietaisų skydelio, jis atidarė garažo vartus ir įvarė mašiną.

Raktas nuo laukųjų durų buvo prisegtas prie grandelės kartu su automobilio rakteliu, bet jam jo neprisireikė – durys iš garažo į namą nebuvo užrakintos. Visame name degė šviesos – tikriausiai įsijungiančios per laikmatį. Per poilsio kambarį jis nuskubėjo į koridorių, juo – į miegamųjų kambarių sparną ieškoti šeimininkų miegamojo. Tas kambarys – aiškiai paskutinis koridoriaus gale, dešinėje. Čia buvo dar du kambariai, vienas iš jų – jau įrengtas vaikų kambarys su spalvingais nykštukais ir avinukais, linksmi besišypsančiais ant neseniai išklijuotų naujų sienų apmušalų, su nauju lopšiu ir komoda.

Ir tada jam toptelėjo mintis: galima padaryti taip, kad atrodytų, jog ji nusižudė. Jeigu ji pradėjo įrenginėti vaiko kambarį likus trims mėnesiams iki kūdikio gimimo, tai priešlaikinis vaikelio netekimas būtų rimtas savižudybės motyvas.

Jis užėjo į šeimininkų miegamąjį. Didžiulė dvigulė lova paklota netvarkingai, pūkuoto audinio lovatiesė bet kaip užmesta ant patalų. Jos naktiniai ir chalatas numesti ant minkšto suolo prie lovos kojūgalyje. O jeigu jis atvežtų jos kūną čia ir paguldytų ant lovos? Pavojinga, bet ne taip, kaip atsikratyti lavono kur nors miškuose; tai iškart reikštų intensyvias policijos paieškas.

Rankinę padėjo ant minkšto suolo prie lovos galo. Kai automobilis garaže, o rankinė miegamajame, atrodytų, jog ji buvo grįžusi iš ligoninės.

Atgal į ligoninę keturias mylias jisėjo pėsčiomis. Buvo labai pavojinga – kas būtų, jei prabangaus gyvenamojo rajono keliu pro šalį važiuotų policijos automobilis ir jį sustabdytų? Jis neturėtų būti čia ir eiti šituo keliu, tad kaip pasiteisintų? Bet keturias mylias įveikė greičiau nei per valandą, lankstu apėjo pagrindinį įėjimą ir vidun pateko pro užpakalines duris, iš automobilių aikštelės. Kai parėjo, buvo jau dešimta valanda vakaro.

Paltas, batai ir kojinės – nors gręžk. Kūną krėtė drebulys. Suvokė, kad dabar išnešti kūną būtų labai pavojinga, nes galima ką nors sutikti. Naktinė slaugytojų pamaina keičiasi lygiai vidurnaktį. Nusprendė palaukti, kol bus gerokai po vidurnakčio, ir tik tada mėginti eiti į lauką. Ligonių priėmimo skyrius yra rytiniame ligoninės korpuse. Labai gerai. Nereikės baimintis, kad gali pamatyti į priėmimo skyrių atvykę pacientai ar ligonius atlydėję policijos patruliai.

Nustatė žadintuvą antrai valandai nakties ir atsigulė ant apžiūros stalo. Miegojo tol, kol suskambėjo žadintuvas.

Pravažiavęs mediniu tiltu jis įsuko į Upelio Vingio gatvę. Jos namas – dešinėje.

Įsjungti automobilio šviesas; įsukti į įvažą; apvažiuoti namą; sustoti priešais garažo vartus; nusimauti vairavimo pirštines; užsimauti medicinines; pakelti garažo vartus; atidaryti bagažinę; suvyniotą kūną nunešti pro įrankių lentynas į namą. Jis įžengė į poilsio kambarį. Name buvo tylu. Po kelių minučių jis jau bus saugus.

Įsitempęs nuo sunkaus nešulio, koridoriumi nuskubėjo į šeimininkų miegamąjį. Paguldė kūną ant lovos, išvyniojo iš paklodės.

Vonios kambaryje prie miegamojo subėrė cianido kruopelės į mėlyną gėlėtą stiklinę, užpylė vandeniu. Tirpalo perteklių išpylė į plautuvę. Šią kruopščiai išplovęs, sugrįžo į miegamąjį. Suėmęs stiklinę negyvos moters ranka, likusius kelis lašus išliejo ant lovatiesės. Jos pirštų atspaudai neabejotinai liks ant stiklinės. Jau ryškėjo ištikusios mirties požymiai. Moters rankos buvo šaltos. Jis kruopščiai sulankstė paklodę.

Kūnas gulėjo ant lovos aukštelninkas, atmerktomis akimis, perkreiptomis lūpomis, agonijos sudarkytu veidu. Viskas gerai. Dauguma savižudžių nusivilia savo sprendimu, kai šaukštai jau po pietų.

Ar nieko nepažiopsojo? Ne. Rankinė su raktais guli ant minkštasuolio; stiklinėje matyti cianido nuosėdos. Paltą nuvilkti ar palikti? Verčiau palikti. Kuo mažiau ją vartys, tuo geriau.

O kaip dėl batų? Nuauti ar palikti su batais? Ar ji būtų nusiavusi?

Kilstelėjo ilgos plačios suknelės palankus, ir jo veidas išbalo kaip popierius. Ištinusi dešinė koja buvo apauta senu nunešiotu mokasinu. O kairė koja basa, tik su kojine.

Antrasis mokasinas tikriausiai kažkur pasimetė. Tačiau kur? Automobilių aikštelėje? Jo kabinete? Šitame name? Jis išpuolė iš miegamojo ir ėmė ieškoti, grįždamas į garažą tuo pačiu keliu. Bato nebuvo nei name, nei garaže. Persigandęs, kad gaištamasis laikas, jis prišoko prie mašinos ir apieškojo bagažinę. Mokasino nebuvo ir čia.

Tikriausiai pametė nešdamas kūną į automobilių aikštelę. Jei batas būtų nukritęs kabinete, jis būtų išgirdęs. Nebuvo jo ir medicinos priemonių spintoje. Dėl to – jokių abejonių.

Tuos mokasinus ji avėjo nuolatos dėl sutinusios dešinės kojos. Girdėjo registраторę apie tai su ja juokaujant.

Reikia grįžti į ligoninę, apieškoti automobilių aikštelę ir surasti tą nelemtą batą. O jeigu kas nors jį rado ir paėmė, nes matė ją anksčiau avint tais mokasiniais? Kai bus aptiktas kūnas, pasipils kalbos apie jos mirtį. Kas, jei kas nors ims ir prasižios: „Oi, aš mačiau tą mokasiną automobilių aikštelėje. Tikriausiai pametė jį grįždama namo pirmadienio vakarą.“ Jeigu ji būtų žengusi automobilių aikštele basa nors kelis žingsnius, padas būtų sušlapęs ir išsipurvinęs. Policija iškart tą pastebėtų. Reikia kuo greičiau grįžti į automobilių aikštelę ir surasti nelemtą batą.

Bet dabar jis nuskubėjo atgal į miegamąjį ir atidarė sieninės drabužių spintos duris. Ant grindų voliojosi per tuziną bet kaip numestų moteriškų batų. Dauguma jų – su nežmoniškai aukšta pakulne. Sunku įsivaizduoti, kad kas patikėtų ją avėjus tokius batus, kai nėščia, ir dar tokiu oru. Čia buvo ir trys ar keturios poros aulinių, bet apauti jais ištinusią koją ir dar užsegti užtrauktuką – jokios vilties.

Ir tada jis pamatė dar vienus batus. Žemakulnius, visai primintinus, tokius avi bene visos nėščiosios. Batai atrodė dar visai nauji, tačiau bent sykį jau tikrai avėti. Palengvėjusia širdimi jis stvėrė tuos batus. Pribėgęs prie lovos, nutraukė nuo mirusios moters kojos tą vieną mokasiną ir užmovė batus, rastus drabužių spintoje. Dešinei kojai apavas buvo per mažas, bet jam šiaip

taip pavyko jį suvarstyti. Sugrūdęs nuautą mokasiną į gilią lietaučio kišenę, stvėrė nuo lovos sulankstyta paklodę. Pasikišęs ją po pažastimi, greitu žingsniu išspūdino iš miegamojo, perėjo koridorių, poilsio kambarį ir išsmuko į tamsią naktį.

Kai grįžo į ligoninės automobilių aikštelę, šlapias sniegas su lietumi jau buvo nustojęs drėbti, bet pūtė stiprus vėjas ir buvo labai šalta. Nuvažiavo į tolimiausią automobilių aikštelės kampą ir ten sustojo. Jei prieitų apsaugos darbuotojas ir jį užkalbintų, jis pasakytų, kad atvažiavo iškvieštas dėl vienos savo pacientės, nes jai prasidėjęs gimdymas. Jei dėl nežinomų priežasčių šita versija būtų patikrinta, jis nuduotų esąs baisiai supykęs, nes tai buvęs netikras iškvietimas.

Vis dėlto būtų geriau, jei niekas jo nepamatytų. Slinkdamas aikštelę skiriančios krūmų juostos šešėlyje, jis tuo pačiu keliu nuo automobilio parėjo į savo kabinetą. Logiška būtų manyti, kad batas nusprūdo nuo kojos tada, kai jis krestelėjo kūną norėdamas atidaryti bagažinę. Pasilenkęs atidžiai apžiūrėjo žemę. Paskui apdairiai, bet akylai dairydamasis prisiartinio prie ligoninės pastato. Šiame sparne visų palatų langai buvo tamsūs. Jis pažvelgė į langą antrame aukšte. Žaliuzė buvo nuleista iki apačios. Kažkas ją pataisė. Pasilenkęs jis toliau tipeno skalda grįsta aikštele. Neduokdie, jei kas pamatys! Iš pykčio ir nusivylimo net šalčio nebejautė. Kur tas prakeiktas batas? Būtinai reikia jį surasti.

Prie posūkio į aikštelę pamatė automobilio šviesas. Sucypė stabdžiai, ir mašina sustojo. Vairuotojas, turbūt taikęs į ligoninės priimamąjį, suprato ne ten pasukęs. Greitai apsigrėžęs išdūmė iš aikštelės.

Reikia iš čia dingti. Bergždžias reikalas. Stodamasis jis paslydo ir ranka atsirėmė į apledėjusią aikštelės dangą. Ir pajuto pirštais užčiuopęs kažką odinį. Pastvėrė, pakėlė nuo žemės. Net ir blausioje šviesoje suprato, kas tai. Mokasinas. Pagaliau surado.

Po penkiolikos minučių jis jau rakino savo namų duris. Nusi vilkęs lietaučio pasikabino drabužių spintoje. Didžiuliame veidrodyje ant spintos durų išvydo savo atvaizdą. Išsigando pamatęs šlapius ir purvinius kelnų kelius. Išsitaršiusius plaukus. Žemėtas rankas. Skruostai įraudę, o akys, paprastai normaliai įdubusios,

dabar buvo išsprogusios, vyzdžiai išsiplėtę. Jis atrodė lyg po didžiulio emocinio sukrėtimo, tikra savęs paties karikatūra.

Užbėgęs į viršų nusimetė drabužius, išrūšiavo, kuriuos skalbti, kuriuos atiduoti į valyklą, išsimaudė ir apsilvilkė pižama, užsisiautė chalata. Miego nenorėjo, nes buvo per daug įsiauadrinęs, be to, ir žvėriškai alkanas.

Namų šeimininkė lėkštėje buvo palikusi papjaustytos érienos. Virtuvėje ant stalo pamatė ant sūrių lentelės kelias riekelės šviežio sūrio *bri*. Šaldytuve, vaisių stalčiuje, padėta rūgščių traškių obuolių. Įsidėjęs visko po truputį, ant padėklo nusinešė į biblioteką. Paėmęs iš baro dosniai šliūkštelėjo viskio ir įsitaisė prie rašomojo stalo. Kramsnodamas perkratė mintyse šio vakaro įvykius. Jei nebūtų užmetęs akies į kalendorių, būtų ją pražiopsojęs. Ji būtų išvykusi, ir jis būtų pavėlavęs, jos nesulaikęs.

Atsirakinęs rašomąjį stalą, atidarė didįjį vidurinį stalčių ir nustūmė fiktyvų dangtį; po juo jis laikė ypatingos svarbos bylą – didelį dokumentų segtuvą su keliais skyriais. Paėmęs švarų popieriaus lapą, padarė paskutinį įrašą:

Vasario 15 d.

8:40 vakaro gydytojas jau rakino savo kabineto duris. Iš Fuhito kabineto išėjo minima pacientė. Priėjusi prie gydytojo pranešė išvykstanti į gimtąjį Mineapolį ir norinti gimdyti prižiūrima savo buvusio gydytojo Emeto Salemo. Pacientę buvo apėmusi isterija ir jai buvo pasiūlyta užėiti į kabinetą. Suprantama, jai nebuvo galima leisti išvykti. Apgailestaudamas dėl susidariusios padėties, gydytojas buvo priverstas pacientę eliminuoti. Prieš pasiūlydamas jai stiklinę vandens jis ištirpino jame kelias kruopeles cianido ir privertė pacientę išgerti nuodus. Pacientės gyvybė užgeso lygiai penkiolika minučių po devintos. Jos embrionui buvo dvidešimt šešios savaitės. Gydytojo nuomone, naujagimis būtų gimęs sveikas ir išnešiotas. Tikslus ir nuoseklus pacientės sveikatos būklės aprašymas yra saugomas šioje byloje ir turėtų pakeisti Vestleiko ligininėje esančią ligos istoriją arba ją paneigti.

Jis atsiduso, padėjo rašiklį. Įkišo lapą į didelį rudą voką ir padėjo į segtuvą. Pakilęs nuo stalo nuėjo prie paskutinės sieninės knygų spintos dalies. Įkišęs ranką už knygų, nuspaudė mygtuką, ir knygų lentyna su vyriais pasisuko šonu; už jos buvo sieninis seifas. Jis greitai jį atrakino ir įdėjo segtuvą į seifą. Pastebėjo, kad krūvelė vokų sparčiai didėja. Galėtų atmintinai išvardinti ant jų užrašytas pavardes: Elizabetė Berkli, Ana Horan, Morina Kroli, Linda Evans. Jų daugiau nei šešios dešimtys. Tai jo, medicinos genijaus, sėkmė ir nesėkmės.

Užrakino seifą ir grąžino lentyną atgal į vietą, tada lėtai užlipo į antrą aukštą. Nusivilko chalata, atsigulė į lovą su keturiais statramsčiais ir užsimerkė.

Dabar, kai viskas baigta, pasijuto toks pavargęs, kad net pykino. Ar nieko nepražiopsojo, nieko nepraleido? Buteliukas su cianidu užrakintas seife. Mokasinai. Ryt vakare juos kur nors išmes. Galvoje lyg įdūkęs viesulas sukosi pastarųjų kelių valandų įvykiai. Atlikdamas tai, ką privalėjo, jis buvo visiškai ramus, bet dabar, kai viskas jau padaryta, jo nervų sistema, kaip ir anuos kartus, klykdama siuntė protesto ženklus.

Ryt iš pat ryto nuveš savo drabužius į cheminę valyklą. Hilda – namų šeimininkė be jokios vaizduotės, bet ir ji iškart pamatyti šlapius ir žemėtus kelnių kelius. Reikės išsiaiškinti, kas guli toje vidurinėje palatoje antrame rytinio korpuso aukšte, ką tas pacientas galėjo pamatyti pro langą. Bet dabar apie tai geriau negalvoti. Reikia pamiegoti. Pasirėmęs ant alkūnės, atidarė spintelės prie lovos stalčių ir išėmė mažą vaistų buteliuką. Nestiprūs raminamieji – tai, ko jam dabar reikia. Išgėręs jų galės numigti bent porą valandų.

Pirštais sugraibė kapsulę, įsimetė burnon, nuriijo neužsigerdamas, vėl krito ant pagalvės ir užsimerkė. Laukdamas, kol migdomieji ims veikti, bandė įtikinti save, kad jam niekas negresia. Bet nors ir kaip stengėsi, vis tiek negalėjo atsikratyti minties, kad baisiausias jo kaltės įrodymas vis dar jam nepasiekiamas.